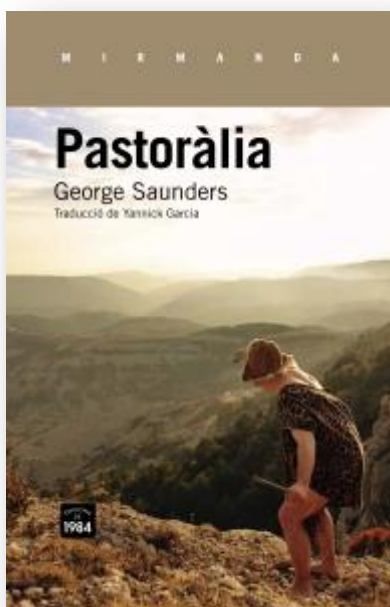

«Mai, ningú, abans, enlloc, ha escrit com George Saunders».

Font: revista de la llibreria La Central / Abel Ramon

“Don’t be afraid to be confused. Try to remain permanently confused. Anything is possible. Stay open, forever, so open it hurts, and then open up some more, until the day you die, world without end, amen.” G.S.

Si Raymond Carver, Thomas Pynchon i, posem per cas, el cineasta Todd Solondz es reunissin en un bar Manolo de la perifèria d’una ciutat suburbial americana, decidits a fer un aquellarre per generar un escriptor capaç de fer contes que mai, ningú, abans, enlloc, hagués estat capaç de crear, els sortiria un George Saunders somrient, amb un got (de plàstic) de whisky (de garrafó) a les mans. Donald Barthelme seria el bàrman, David Foster Wallace estaria sol en un racó bevent tequila fins a ennuegar-se i John Cheever l’esperaria a casa per fer l’última copa.

George Saunders, nascut fa més de 50 anys a Amarillo, Texas, és un miracle de la tradició contista americana. Edicions de 1984 semblen decidits a publicar-lo, amb l’audàcia del

Yannick Garcia traductor. Fa uns mesos vam poder gaudir de *Deu de desembre*; ara ens arriba *Pastoràlia*, un llibre de l’any 2000 que conté la *nouvelle* que dona títol al volum i cinc contes més. Tots ells destil·len l’angoixa pura del suburbi americà. Equilibristes del capitalisme, homes de 40 anys que segueixen vivint a casa la mare (terrible, la veu del barber infeliç), treballadors/esclaus d’una espècie de reality on fan veure que han retornat a la prehistòria... L’estupor que provoquen les històries de Saunders és únic. D’estructura realista, estan poblades de veus que s’apoderen de la consciència lectora d’una manera sobrenatural, amb ironia i agressivitat. I no la deixen escapar fins al final.

Mai, ningú, abans, enlloc, ha escrit com George Saunders.